

„Ti otrok, ti tak! Zakaj pa nisi nič povedal? Ali ne veš, da se ne sme kar tako obdržati denarja in da se mora vse povedati staršem? Zakaj nisi povedal?“ so se razjezili mati nad Matijčkom.

„Bal sem se,“ je dejal Matijček in z jokavim glasom povedal vso žalostno historijo svojega tepežkanja.

„No, ali bi ne bil mogel tega povedati precej. Zdaj imaš dva greha, ker me nisi ubogal in si tekel domov grede, in ker nisi povedal resnice. Zato si se tako kislo držal, ko si prišel domov. Zdaj šele vem. Nikdar več ne smeš storiti tako! Saj vidiš, da se vse izve,“ so ga karali mati.

Stric pa so se smehljali. Potegnili so mošnjiček in mu dali drugi dve — še bolj svetli — dvajsetici: „No, le vedno ubogaj mater, Matijček! In vedno govori resnico, čeprav je včasih težko.“

Vesel je vrgel Matijček svetli dvajsetici v „racko“, in je bil vesel, da se je vse izvedelo. Kolikrat je mislil že sam povedati materi, pa mu je bilo tako težko! Zdaj pa so vse povedali stric, in on ima čisto vest, in to je še najboljša.

Bogumil Gorenjko.

ŠKRJANČEV PEPČEK.

O, Škrjančev Pepček, to vam je razposajenček! Tak je kot živo srebro. Povsod ga je dosti. Zdaj je v napotje v kuhinji mamici in dekli; zdaj zopet ateju v sobi, ko piše, počiva ali čita.

Zadnjič je zadremal atej v sobi na divanu. Mama je prepovedala Pepčku v sobo, a ta se je hitro zmužnil vanjo, potegnil ateja za dolgo črno brado in mu dejal na uho: „Slišiš, še solnce sije, ti pa že spiš. Saj še putka ni šla spat.“

Seveda malo nejevoljen je bil atej — a kaj je hotel? Zaspal ga je popustil, vstal je, pokril se z žametovo čepico, in šla sta s Pepčkom na vrt, kjer ga je radovedni sinko izpraševal o tem in onem! Od-

Svetl večer.

govarjal je atej Pepčku še dosti potrpežljivo, rad je ustregel željam svojega edinca. Potegnil je Pepček tudi zaspanega Hektorja, ležečega pred svojo hišico, za rep; a Hektor mu je takoj pokazal ostre zobe.

Atej je moral potem v pisarno. Pepčka pa je peljal nazaj v kuhinjo; kajti samega se ni upal pustiti na vrtu, ker bi mu kmalu učinil kaj kvarnega.

Pepček je ostal v kuhinji sam. Služkinja je šla v vežo in pustila na mizi pisenski papir in črnilo, ker je hotela ravno pisati; le držala in peresa ni bilo. I kaj si Pepček izmislil? Vzame zobotrebec namesto držala, pomoči ga v črnilo in počeka z njim ves papir. Na kuverto pa tudi nariše nekaj kavk...

Ko pride dekla nazaj v kuhinjo, zagleda pridnega pisarja in slikarčka pri mizi.

„Za božjo voljo, Pepček, kaj pa počneš? O ti nesrečni otrok, ti,“ vzklikne, ko zagleda Pepčkove čačke na pismu. A Pepček se ne briga za njene besede, ampak reče: „Poglej Francka, kako sem lepo napisal, še lepše kot ti. In tudi narisal sem petelinčka s štirimi nogami, kakor ga še nisi videla nikdar.“

„Ti si še hujši kot petelin,“ mu reče Francka. Vrata se odpro in v kuhinjo pride gospa mama. Ni vedela, ali bi se smejala ali jezila nad svojim sinčkom. Prime ga za črne kodre in ga trdo posvari. Moral je prositi deklo odpuščenja in ji dati iz svojega nabiralčka štiri vinarje za papir in kuverto. To se mu je hujše zdelo, kakor bi bil pokusil leskovo mast.

A sicer je Pepček tudi priden. Prav lepo moli zjutraj, opoldne in zvečer. Zna že precej molitvic na pamet. Pa tudi pevček je; poje tako glásno, da se ga povsod dobro sliši v sosedno hišo.

Posebno zadnji mesec je postal Pepček precej priden in poslušen, ko ve, da se bliža sveti Miklavž s svojimi darovi. Zato Pepček s Francko in mamico prav pridno moli.

Če bo Miklavž uslišal Pepčkovo prošnjo, vam bom pa vdrugič povedal.

Zvonko.

